

Arrest

nr. 136 398 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbepaalde nationaliteit, op 26 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*), met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

1.2 Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.03.2014 werd ingediend door:

Naam: D(…)

Voornaam: B(…)

Nationaliteit: Onbekend

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;…’

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op ‘het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (…).’

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat ‘bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (…)’

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat ‘de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (….) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (…).’

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

‘1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (…).’

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene volgende documenten voor:

- aanmeldingsformulier dd. januari 2001, uitgereikt door de Jeugdbescherming voor Vluchtelingen, met de vermelding nationaliteit ‘Angolese’: echter, gezien dit formulier geen officieel identiteitsdocument is dat bovendien werd opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene (Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in Nederland geen identiteitsdocumenten heeft voorgelegd), kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de identiteit/nationaliteit van betrokkene

- Nederlandse verblijfstitel, verkregen op basis van ‘niet-tijdelijke humanitaire gronden’ met de vermelding nationaliteit ‘onbekend’; reisdocument uitgereikt door de gemeente Vlaardingen (Nederland) zonder vermelding van de nationaliteit

Ook in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene geen nationaliteits- of identiteitsdocument (internationaal reispaspoort, nationale identiteitskaart) voor waaruit zijn identiteit/nationaliteit blijkt. Bijgevolg heeft de referentiepersoon zijn identiteit/nationaliteit op onvoldoende wijze aangetoond.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan

honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Betrokkene legt diverse loonfiches voor waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 13.01.2014-18.05.2014 tewerkgesteld was via uitzendarbeid. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Echter, de Belgische onderdaan zelf brengt geen enkel document aan omtrent haar inkomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onmogelijkheid vast een wettigheidstoetsing door te voeren aangaande het motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat betrekking heeft op het bewijs van identiteit van de verzoekende partij.

Voormeld motief stoelt op artikel 52, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin verwezen wordt naar "*het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid*" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Vervolgens past de gemachtigde dit artikel toe, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 2 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft aan welke documenten de verzoekende partij ter staving van haar identiteit heeft voorgelegd, dat de verzoekende partij geen nationaliteits- of identiteitsdocumenten voorlegt waaruit haar identiteit/nationaliteit blijkt en concludeert dat "*de referentiepersoon*" bijgevolg zijn identiteit/nationaliteit op onvoldoende wijze heeft aangetoond.

De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift een eerste middel gericht tegen voormeld motief en betwist in dit kader in een eerste onderdeel dat zij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden van artikel 41 van de vreemdelingenwet, waarbij zij verwijst naar artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet en het feit dat zij zowel een reistitel als haar verblijfstitel van Nederland heeft voorgelegd. Het tweede onderdeel van het eerste middel bouwt voort op het eerste.

De Raad stelt vast dat zowel de gemachtigde in de bestreden beslissing als vervolgens de verzoekende partij in haar verzoekschrift hun redenering stoelen op een op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet langer van toepassing zijnde versie van artikel 41 van de vreemdelingenwet. Dit artikel werd immers gewijzigd bij wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014). Deze wet is op 15 mei 2014 in werking getreden en bevat geen overgangsbepalingen, zodat ze van onmiddellijke toepassing is. Door deze wetwijziging werd niet alleen de inhoud, maar ook de structuur van voormeld artikel 41 aangepast, waardoor "*artikel 41, tweede lid*" van de vreemdelingenwet thans niet meer bestaat.

Het eerste middel van de verzoekende partij is weliswaar gericht tegen de daadwerkelijke motivering van de bestreden beslissing, maar gezien zowel de gemachtigde als de verzoekende partij uitgaan van een verkeerde versie van de wet – en zich daardoor stoelen op een niet langer bestaand onderdeel van het betrokken artikel 41 van de vreemdelingenwet en een niet langer bestaande verwijzing naar artikel 2 van de vreemdelingenwet –, terwijl de Raad bij de uitoefening van zijn wettigheidstoetsing gebruik dient te maken van de *in casu* correcte versie van de wet, is het voor de Raad onmogelijk om de wettigheid van voormeld motief van de bestreden beslissing te toetsen. Ook vermag de Raad als annulatierechter

het niet om zijn beoordeling van het bewijs van identiteit van de verzoekende partij op grond van de correcte versie van de wet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.1.2 Gelet op het bovenstaande dient het motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat betrekking heeft op het bewijs van identiteit van de verzoekende partij te worden vernietigd.

2.2.1 In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij met betrekking tot het tweede motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – dat betrekking heeft op de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de vreemdelingenwet – onder meer de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij benoemt dit artikel weliswaar verkeerdelijk als “artikel 41 ter” van de vreemdelingenwet, maar zij citeert een deel van de tekst van het door haar bedoelde artikel, waardoor duidelijk wordt dat zij doelt op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ook de verwerende partij heeft blijkens haar nota met opmerkingen het middel van de verzoekende partij in deze zin begrepen.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Artikel 41 ter lid 1 tweede lid: Voor wat betreft de in artikel 40bis par. 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht te worden voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag ...

Verzoeker heeft aan verwerende partij willen aantonen dat hij werkzaam is en niet op de kosten van zijn partner leeft. Verzoeker heeft met zijn interim loonfiches kunnen aantonen dat hij zelf in de mogelijk is om een redelijk inkomen te verwerven die hem in staat stellen te zorgen voor zijn kind, zijn partner en hemzelf.

Verzoeker dacht om in België bij zijn kind en partner te kunnen verblijven ‘hijzelf’ diende aan te tonen dat hij werk had. Verzoeker heeft zich vergist van statuut (vrij verkeer van werknemers binnen de ruimte van vrij verkeer).

Uit de loonfiche die verzoeker heeft voorlegt blijkt dat het gezin wel degelijk over voldoende, toereikende en stabiele inkomsten beschikt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 juli 2011. Deze wet had tot doel te voorkomen dat nieuwkomers in de armoede zouden verzeilen en om aldus pijnlijke armoedige situaties te voorkomen. Om dit te voorkomen heeft de wetgever besloten dat er in het gezin voldoende bestaansmiddelen aanwezig dienen te zijn alvorens de partner zich bij de Belgische partner kan voegen.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat het weinig ter zake doet wie er over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker is van oordeel dat de gezinscel zelf over voldoende financiële middelen dient te beschikken.”

2.2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij aangaande de opgeworpen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet het volgende:

“In ieder geval werd verder in de beslissing nagegaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

(...)

Verzoeker diende als partner van een Belgische onderdaan aan te tonen dat die Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker werd expliciet verzocht in de bijlage 19ter van 4 maart 2014 om bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen, waarbij meer specifiek gevraagd werd naar “recente loonfiches van Belgische partner”. Verzoeker kan thans niet dienstig voorhouden dat hij niet wist dat hij loonfiches op naam van de Belgische referentiepersoon diende voor te leggen. Hij kan evenmin voorhouden als zou de verwerende de aanvraag dienen te beoordelen op basis van de loonfiches die op zijn naam staan, nu de wet uitdrukkelijk voorziet dat de

referentiepersoon, in casu de Belgische partner, moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 78.310 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden opgemerkt dat in het dossier dat ten grondslag ligt aan voormeld arrest, door de vreemdeling wel degelijk bewijsstukken werden voorgelegd van inkomsten van de referentiepersoon, wat in casu geenszins gebeurde. Verzoeker kan derhalve niet zonder meer verwijzen naar voormeld arrest en voorhouden dat er in casu geoordeeld diende te worden louter op basis van de loonfiches op naam van verzoeker zonder dat door de referentiepersoon enig bewijs van inkomsten diende voor te leggen.

Op basis van de documenten die verzoeker voorlegde, kon de verwerende partij niet anders dan concluderen dat er voor de Belgische onderdaan geen documenten omtrent het inkomen werden voorgelegd, waardoor verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en hij geen verblijfsrecht kan verkrijgen in België op grond van gezinshereniging. Het enig middel is ongegrond."

2.2.3 In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij diverse loonfiches heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in de periode van 13 januari 2014 tot 18 mei 2014 tewerkgesteld was via uitzendarbeid, maar dat met deze documenten geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt aangegeven dat het immers de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, en dat de Belgische onderdaan zelf geen enkel document omtrent haar inkomen aanbrengt.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat uit de "loonfiche" blijkt dat het gezin wel degelijk over voldoende, toereikende en stabiele inkomsten beschikt, verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden van de "wet van 8 juli 2011" en stelt dat zij van oordeel is dat het weinig ter zake doet wie er over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt en dat de gezinself zelf over voldoende financiële middelen dient te beschikken.

De Raad wijst erop dat artikel 40ter, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...)"

De gemachtigde meent in de bestreden beslissing dat met de documenten aangaande de inkomsten van de verzoekende partij zelf geen rekening kan worden gehouden, omdat het de Belgische onderdaan zelf is die dient aan te tonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde verliest hierbij echter uit het oog dat voormeld artikel 40ter niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt echter niet dat er aanwijzingen zijn dat de partner van de verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over de

inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner wettelijk samenwonen sinds 4 maart 2014. In dit verband kan dan ook verwezen worden naar artikel 1477, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, dat stelt dat de wettelijk samenwonenden bijdragen in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden. Zodoende is de gemachtigde uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, wanneer hij oordeelde dat met de loonfiches van de verzoekende partij geen rekening kon gehouden worden, omdat het de Belgische onderdaan is die over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken, en deze Belgische onderdaan zelf geen enkel document omtrent haar inkomen aanbrengt.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij in de bijlage 19ter van 4 maart 2014 expliciet verzocht werd om bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen, waarbij meer specifiek gevraagd werd naar "*recente loonfiches van Belgische partner*". Ook voert zij aan dat de verzoekende partij niet kan voorhouden als zou de verwerende partij de aanvraag dienen te beoordelen op basis van de loonfiches die op naam van de verzoekende partij staan, nu de wet uitdrukkelijk voorziet dat de referentiepersoon, *in casu* de Belgische partner, moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in dit betoog uitgaat van de hoger uiteengezette verkeerde lezing van de wet, met name als zou artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet voorzien dat slechts de door de referentiepersoon zelf gegeneerde inkomsten in aanmerking komen. Met betrekking tot de verwijzing naar de bijlage 19ter van 4 maart 2014 dient erop gewezen te worden dat hierin inderdaad gevraagd wordt naar "*bewijs bestaansmiddelen : recente loonfiches van Belgische partner*", maar de verwerende partij kan niet voorhouden dat een door de gemeente aangebrachte vermelding op de bijlage 19ter afbreuk kan doen aan de duidelijke tekst van de wet, die slechts vereist dat de Belgische onderdaan aantoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te "*beschikken*". Uit de wet blijkt geenszins dat dit slechts door middel van recente loonfiches van de Belgische partner kan aangetoond worden.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 78 310 waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft verwezen, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij dit arrest heeft ingeroepen met betrekking tot de door haar opgeworpen schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Gezien de Raad laatstgenoemde schending niet verder onderzoekt, dient op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot voormeld arrest dan ook niet te worden ingegaan.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.2.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het tweede motief van het onderdeel van de bestreden beslissing dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

2.3 Gezien hoger reeds werd vastgesteld dat ook het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient vernietigd te worden, blijft geen enkel onderdeel van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden overeind, en dient deze beslissing dan ook vernietigd te worden.

2.4 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten geput uit artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit niet meer deugdelijk is en niet meer in rechte kan worden gebruikt.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE